

stichting
Talita Koemi

Eindrapportage

- **Klacht:** Cystic fibrosis (taaislijmziekte)
- **Behandelperiode:** febr 2004 t/m aug 2005 (18 maanden)
- **Cliënt:** In eindrapport wordt de cliënt i.v.m. privacy Piet genoemd
- **Eerst Verantwoordelijke (EV'er):** Carolien Wassenberg
- **Behandeld door:** Stichting Talita Koemi
- **Behandelmethode:** Magnetiseren, Reiki en gesprekken
- **Rapportage:** 5 februari 2007

complementaire zorg

Eindrapportage: Cystic fibrosis (taaislijmziekte).

Piet was een 9-jarige jongen met C.F. De ouders van Piet zijn tot deze behandelingen over gegaan omdat zij hoopten dat de getransplanteerde longen niet afgestoten zouden worden, dat de andere organen stand konden houden ondanks de C.F., dat de infecties aan de longen minder frequent voor zouden komen en zijn urinelozing 's nachts (600cl) evt. te voorkomen was.

Piet had taaislijmziekte. Hij had in juli 2002 een longtransplantatie ondergaan en daarmee was zijn levenskwaliteit sterk verbeterd; hij was verlost van de zuurstoftank, zijn spieren kregen vanaf toen voldoende zuurstof waardoor hij dingen kon doen die voorheen niet mogelijk waren zoals traplopen, fietsen en op zwemles gaan.

De enige klacht die Piet zo nu en dan uitte was buikpijn (darmen).

Daarnaast had hij sinds juli 2004 diabetes en werd hiervoor dagelijks om 8.00uur gespoten. Ook was hij 's nachts nog niet droog. Piet was een jongen die positief in het leven stond. Het was een zeer energieke jongen, die volop genoot van het leven. Hij ging vaak over zijn grenzen heen en stopte pas als het lichaam hem daartoe dwong. Hij was fijn voor zijn leeftijd (28 kg) en zag witjes.

Piet was een jongen die nadrukkelijk aanwezig was, graag de aandacht had en deze ook vroeg. Hij tastte duidelijk de grenzen af.

Piet was vanaf zijn derde levensjaar onder behandeling bij Rini en in 2004 doorverwezen naar de stichting omdat daar een intensievere begeleiding mogelijk was.

Verloop van de behandeling.

Piet was behandeld van febr. 2004 tot en met aug. 2005 (18 maanden)

t.a.v. urinelozing.

Eerst geprobeerd om het loslaten te stimuleren met magnetiseren. Toen dit na 6 weken niet het beoogde effect had gestart met plastraining. Motivatie vanuit Piet was minimaal, hij hechtte hier geen belang aan en geloofde ook niet in een verbetering.

Voor de ouders was deze aanpak teveel bovenop het volle programma met Piet en alle infecties in die periode. Daarna plastraining aangepast door Piet zelf verantwoordelijk te maken voor aanpassing van deze gewoonten d.m.v. een beloning. Na een tijdje concludeerden wij dat alles niet de gewenste gedragsverandering teweeg had gebracht en zijn we gestopt met de training. Wel was gebleken dat als hij zich hierop richtte dat hij dan 's nachts ook vaker droog was, maar het werd geen gewoonte.

t.a.v. ontstekingen aan de longen/afstotingsgevaar

Piet had aanvankelijk nog een infectie aan zijn longen (febr-mrt 2004), daarna zijn longinfecties uitgebleven tot de Pfeiffervirus zijn intrede deed.

Uiteindelijk hebben medicijnen de schimmelinfectie en de bacterie pseudo-monas niet kunnen onderdrukken, de bacterie was resistent geworden.

t.a.v. de behandelingen hierin kunnen we stellen dat de intentie van de behandelingen steeds gericht zijn geweest om de weerstand dusdanig te optimaliseren zonder afstoting op gang te brengen. Het was zoeken naar balans hierin, als behandelaar bleef dit een dilemma; je wilde de infectie behandelen maar je moest ook rekening houden met het afstotingsgevaar. De energie is tijdens het magnetiseren neutraal en brengt alles in

stichting
Talita Koemi

complementaire zorg

balans en door de intentie kun je dit t.a.v. het getransplanteerde lichaamsdeel uitsluiten en meegaan in de medicatie om het afstotingsgevaar te minimaliseren.

t.a.v. buikklachten

Over darmklachten heeft Piet gedurende de totale behandeling niet meer gesproken m.u.v. een opstopping toen Piet sondevoeding toegediend kreeg in het ziekenhuis. (geen vezels/geen beweging)

t.a.v. suiker

De suiker was tijdens de gehele behandeling stabiel.

Zijn nierfunctie was tijdens de totale behandeling een paar keer achteruit gegaan (kreeg dan steeds extra medicatie toegediend) maar trok dan ook weer snel bij.

Verder opmerkingen:

Piet heeft tijdens de behandelingen verschillende infecties gehad waarvan de oorzaak vaak alleen maar verondersteld of niet achterhaald kon worden. Zo heeft er een besnijdenis plaatsgevonden omdat dit mogelijk de oorzaak zou kunnen zijn van de teelbalontstekingen en heeft men buisjes in zijn oren geplaatst omdat het vocht regelmatig tegen een ontsteking aanzat. Met de behandelingen kwamen we hier ook steeds weer voor het al eerder besproken dilemma te staan en hebben we ons niet volledig kunnen richten op de ontsteking.

Typerend was wel Piet opknapte zodra er antibiotica werd ingezet, maar dat het vaak ook lastig was om hier weer mee te stoppen.

In mei 2004 werd bij Piet bloedarmoede geconstateerd en kreeg hij staaltabletten

Opvallend was ook dat zowel de (reguliere) inenting van een 9-jarige als de Pfeiffermedicatie niet hebben aangezet tot het vormen van antistoffen.

Afsluiting.

Het lichaam van Piet is de longen niet af gaan stoten, we hebben deze intentie ook steeds meegenomen. Ook toen de medicatie daarvoor verlaagd werd zijn we hierin meegegaan.

Ook hier stond je als behandelaar steeds weer voor een dilemma; je kon de functie van de longen optimaliseren maar hoe werkte dit dan in het lichaam verder uit.

Wel was het heel typerend dat de nieuwe longen weer op precies dezelfde plaats geïnficeerd raakten door de Pfeiffer als destijds zijn eigen longen. (Karmisch bepaald). Piet is overleden op 28 aug. 2005.

Eindconclusie.

Piet was van febr. 2004 tot en met aug 2005 onder behandeling. (gedurende 18 maanden)

Piet had cystic fibrosis en kwam in behandeling om afstotingsgevaar van zijn getransplanteerde longen te voorkomen, dat de andere organen stand konden houden ondanks de C.F., dat de infecties aan de longen minder frequent voor zouden komen en zijn urinelozing 's nachts (600cl) evt. te voorkomen was.

Al was het resultaat van de behandelingen op het taaislijm niet aantoonbaar, de behandelingen boden op lichamelijk gebied verlichting want Piet gaf aan dat hij wilde komen als het niet zo goed ging.

Tijdens zijn verblijf in het Groningse ziekenhuis hebben wij als stichting in de eindfase een opleving kunnen forceren door met betrokkenheid van alle behandelaars tegelijk te behandelen. Hij was toen nog een keer mee naar het restaurant gegaan en had daar

stichting
Talita Koemi

complementaire zorg

zelfs nog iets gegeten. Deze geforceerde ervaring vermelden wij omdat we dit al eerder hebben kunnen constateren in een gezamenlijke behandeling in de eindfase.

Op geestelijk gebied was Piet gedurende de behandelingen gegroeid. Het contact werd steeds intenser. Het werd een open relatie waarin hij steeds meer zichzelf kon zijn. Hij ging steeds meer van zichzelf laten zien en hoefde geen stoere, opgedirkte anekdotes meer te vertellen maar gewoon zijn eigen ervaringen/gedachten.

Naar mijn gevoel kwam hij eerst op aanraden/sturing van zijn ouders maar later steeds meer vanuit een behoefte die bij hemzelf lag.

Piet kwam en kreeg even persoonlijke aandacht, hij ging dit ook steeds meer ontvangen, hij had het als positief ervaren.

Het werd een rustmoment met zijn intimiteiten.

Piet wist zelf goed hoe alles ervoor stond, maar hij was iemand die van het leven genoot en ervoor ging zolang als het maar haalbaar was en alles wat daarbij op zijn weg kwam onderging hij, maar liet zich er niet door onder krijgen. Wat had dat zwakke, fijne lichaam een enorme geestelijke kracht en levensdrang. Omdat hij, er naar mijn inzien, zelf bij betrokken was en bleef door zijn ideeën/gedachten aan te geven konden wij niet anders als met zijn afsluiting meegaan, wel met pijn in het hart maar dat had hij denk ik ook.

Akkoord, 5 februari 2007

Namens de cliënt,
Ondertekening zie dossier Piet

Eerst Verantwoordelijke Carolien Wassenberg,
Ondertekening zie dossier Piet